

Doru Antonesi

Albă ca Varul și cei șapte
zugravi

Povești multiculturale miștocărești

Bookzone.ro
BUCUREȘTI 2017

Cele șapte povești ale ușilor

Sunt uși pe care nu vrei să le enervezi ca nu cumva să-și iasă din țâțâni, de altele trebuie să ai grijă că nu le mai țin balamalele. Uneori ușile ți se deschid în față, altele ți se trântesc cu putere în nas. Dacă nu ești ușă de biserică, ți se spune să închizi ușa pe dinafară. Șefii te țin pe la uși, când termini serviciul umfli ușa, la primărie și la doctor deschizi ușa cu capul. Cea mai ciudată rămâne ușa de la ambasadă, căreia îi umblă vorba că trebuie să-i lingi clanța.

O poveste poate fi o ușă către altă lume ? O ușă poate fi o poveste din altă lume ? Rămâne de demonstrat.

Povestea uşii din fundul grădinii

A fost odată în satul Brodina, din județul Suceava, un finlandez, pe numele lui Mikka Paatalainen. Ce căuta un finlandez în Brodina, numai bunul Dumnezeu știe. Cum numai bunul Dumnezeu știe ce căuta fostul premier Victor Ponta în spatele președintelui rus Vladimir Putin la deschiderea Jocurilor Europene de la Baku. Informațiile despre felul în care ajunsese Mikka în Brodina fuseseră stocate tocmai în satul vecin, Nisipitu, în memoria de lungă durată a babei Raisa Șevciuc, o româncă de origine ucraineană.

Din nefericire, baba Raisa uitase complet limba română la scurt timp după ce memorase informațiile și vorbise după aceea, până la sfârșitul vieții ei, numai un

amestec ininteligibil de estoniană cu ucraineană. Cum s-ar spune, în termeni de tehnologie IT, informațiile din Brodina fuseseră stocate într-un server dintr-un „cloud” din Nisipitu, dar fuseseră așa de bine criptate, încât nici cu mandat de la judecător nu mai putuse să ajungă cineva la ele. Un zvon imposibil de verificat circula prin sediile Serviciului Român de Informații: cum că în memoria babei Raisa fuseseră stocate și numerele de la conturile lui Nicolae Ceaușescu și numele teroriștilor de la Revoluția din 1989 și că asta era motivul pentru care nimeni nu le putuse afla vreodată.

Multă vreme după ce se treziseră cu finlandezul în sat, brodinenii au crezut că Mikka era ungar. Parțial din cauza felului ciudat în care vorbea și parțial din cauză că nu mergea cu ei în pădure la furat lemne. Nu că Mikka n-ar fi fost și el la furat lemne în pădure, dar lui îi plăcea să meargă singur, fără să se amestece cu românii. Adică exact ce credeau sătenii din Brodina, bazându-se pe imaginarul lor colectiv, că ar fi esența comportamentului unui ungar.

Dar cum Mikka Paatalainen nu aducea niciodată vorba despre Ardeal, ca să nu mai spunem că avea în casă numai două scaune, niciodată trei, cum se zvonea că au secuii, cu trecerea timpului, oamenii din Brodina au început să se convingă că Mikka era finlandez și să creadă că fiecare sat românesc are finlandezul lui. La urma urmei, fiecare sat avea primarul lui, bogătanul lui și prostul lui, de cele mai multe ori întruchipat într-una și aceeași persoană, așa că ce mare lucru era să aibă și finlandezul lui ?

Însă ce-i intriga pe săteni cel mai tare, în afară de verbul „a intriga ” în sine, care-i intriga la culme, era obiceiul de neînțeles al finlandezului. Da, finlandezul avea un obicei foarte ciudat: în fiecare zi, după ce bea câte o jumătate de litru de votcă, Mikka se oprea brusc din băut și pleca clătinându-se pe picioare undeva în fundul grădinii.

Nici un alt sătean, indiferent de naționalitate, nu se oprea, sub niciun motiv, pînă când nu bea un litru întreg de votcă. Sau pînă când nu cădea în cap, oricare dintre cele două evenimente survenea primul. Ca un colac peste pupăza dorinței tuturor sătenilor de a-i afla secretul, Mikka mai era și necăsătorit. Prin urmare, orice scurgere orală de informație prin tragere de limbă, pe linia eternului feminin al eternei bârfeli, era total exclusă.

Dar cel mai tare se întrebau vecinii, mai ales Maricel Hopulele și Kolea Tomașciuk, ce naiba făcea Mikka cât timp era plecat acolo, în fundul grădinii. Firește că ar fi putut să-l întrebe direct, dar întrebatul direct era considerat un obicei bucureștean de mare prost gust în toată Bucovina. Așa că singura soluție era să-l spioneze peste gard, obicei care era mult mai bine văzut în zonă și unanim acceptat ca sursă onorabilă de informație.

Din nefericire, peste gard nu puteau vedea decât o ușă de lemn, aproape la fel cu ușile lor de lemn din fundul grădinii, care erau toate așezate deasupra unor gropi, pe care la botezaseră în bătaie de joc, la insistența primarului, fose septice. Și ca să fie totul și mai ciudat, după ce intra pe ușa lui de lemn din fundul grădinii și stătea acolo cam o jumătate de oră, Mikka se

întorcea treaz complet, bea și cealaltă jumătate de votcă și începea să rezolve probleme din Gazeta matematică, clasele I-IV.

Nici un alt sătean nu se încumeta la rezolvat probleme din Gazeta matematică, nici chiar cei care învățaseră pe de rost de la un inginer care trecuse odată prin sat, că dacă împarți numărul lui Avogadro la constanta lui Planck, obții un număr care n-are nici o semnificație. Semnificația era alt cuvânt care-i intriga pe săteni, aproape la fel de mult ca și cuvântul intriga. Într-o zi, sătului de atâta intrigat, Maricel și Kolea au venit la poarta finlandezului cu șase jumătăți de litru de votcă.

După ce au epuizat într-un sfert de oră protocolul de ospitalitate bucovinean, care constă în aceea că gazda îi invită pe oaspeți de nenumărate ori la masă (pentru a nu lăsa impresia că n-are de mâncare din belșug în casă) iar aceștia refuză tot de atâtea ori (pentru a nu da impresia că nu au ce mânca acasă) cei trei vecini multiculturali s-au așezat gospodărește la băut votcă.

Au băut tustrei câte o jumătate, după care s-au oprit brusc la semnalul lui Mikka și s-au îndreptat toți trei spre ușa de lemn din fundul grădinii, desenând cu acest prilej 21 de noi cărări prin iarbă. Pătrunzând în interiorul colibeii cu sfială, Maricel și Kolea au văzut în mijlocul încăperii o vatră cu cărbuni încinși, peste care erau așezate câteva borduri de piatră, șterpelite de la una din cele opt asfaltări nereușite ale satului. Într-o parte laterală se afla o băncuță de lemn de pin bine lustruit.

Luându-se după exemplul lui Mikka, care s-a dezbrăcat imediat la pielea goală, Maricel și Kolea s-au dezbrăcat și ei, dar numai la bustul gol, din motive de pudoare interbărbătească. Până la urmă Mikka i-a convins să-și dea jos măcar pantalonii și să rămână numai în izmene, după care s-au așezat pe băncuță și-au început să transpire. Din când în când, Mikka mai arunca câte o cană de apă pe bordurile încălșate și-i bătea pe spate cu o măturică din frunze de stejar. După jumătate de oră, mințile lor erau limpezi ca apa, de aceea s-au întors în cerdac și s-au apucat să și le clătească fiecare cu câte una din jumătățile de litru de votcă rămase. Din ziua aceea, problemele din Gazeta matematică, clasele I-IV, n-au mai avut pentru ei nici o taină. Și-au trăit așa fericiți până când într-o zi finlandezul Paatalainen a dispărut pe neașteptate din sat. În locul lui a venit un rus din Tiraspol, care a săpat în saună o fosă septică și care transpira acolo numai în zilele de Paști și Crăciun, când exagera cu mâncatul.

Iar obiceiul ciudat al finlandezului Mikka s-a transmis în Brodina numai pe cale orală, din generație în generație, până când s-a pierdut.

Ușa cu ardei uscați

Această ușă ciudată se afla pe ulița principală a localității Ciorăști din județul Vrancea și a fost multă vreme ocolită de oamenii locului, oameni cu frica lui Dumnezeu, care se opreau în fața ei și-și făceau cruce, după care scui-pau diferențiat, în funcție de sexul trecătorului. Femeile scui-pau în sân, iar bărbații, neavând sân suficient de scui-pabil, scui-pau pe ușă. În mod curios, cel mai elegant se comportau copiii, care o ignorau complet, jucându-se adesea de-a mijitul chiar în ușă. Poate și din cauză că mai toți aveau nu cei șapte, ci cei zece ani de-acasă. Căci obiceiul locului era să-i dai cât mai târziu la școală, unde oricum nu învățau nimic, ca să mai facă treabă prin gospodărie.

Se cunoșteau și cazuri de locuitori care aveau cei treizeci de ani de-acasă.

Ceea ce îi speria așa de tare pe superstițioșii locuitori, era ciudățenia că deși se afla în sudul Moldovei, ușa era așezată direct la drum, la fel ca ușile multor sate din vestul Siciliei. Dar, spre deosebire de satele din vestul Siciliei, unde ușa era așezată firesc la drum odată cu casa, aici casa era la 20 de metri în spatele ușii. Acest sistem arhitectural neobișnuit fusese conceput de primul proprietar, Enzo Mercalli, un mafioso italian sosit în Ciorăști prin 1926 din Sicilia, de unde fugise de prigoana nemiloasă a fasciștilor dictatorului Benito Mussolini. Inițial Enzo intenționa să spele în Ciorăști banii Mafiei siciliene din Palermo, așa că după ce-și construise această casă ciudată pentru el, mai construise o cârciumă pentru bețivi (unde veneau toți bărbații și un sfert din femei) și un salon de bingo (unde veneau restul femeilor și copiii). Din nefericire, locuitorii din Ciorăști beau și jucau numai pe datorie, așa că Mercalli n-a putut justifica niciun fel de câștig, nici măcar fictiv. Acesta a fost și motivul pentru care fusese îngropat în picioare în pământul din spatele casei, de doi compatrioți sicilieni care vizitaseră satul Ciorăști timp de patru ore, din care trei ore și jumătate le luase numai săpatul gropii. De la el rămăsese numai o scară de lemn, lustruită de trecerea anilor, care era cunoscută în toată zona rurală județul Vrancea ca scara lui Mercalli și despre care se credea că poate măsura cutremurele, deși nimeni nu știa cum. Din cauza sinistrei legende a mafiotului, casa era locuită numai de oameni din afara satului. Aceștia

care cumpărau casa ieftin, locuiau în ea până când aflau povestea lui Enzo, după care căutau alți proști cărora să le-o vândă ieftin și se mutau în altă parte.

Deasupra ușii atârneau, în orice anotimp, agățate de-o parte și alta a tocului, două legături de ardei uscați, care scârțâiau în nopțile cu vânt comun, descris în buletinele meteo ca fiind slab până la moderat. Pentru a descrie scârțâitul, un profesor de literatură română și franceză, care predase la școala din sat aproape doi ani „Tehnologia creșterii iepurilor de carne”, în lipsa unei catedre mai potrivite cu calificarea lui universitară, folosise un citat din poemul „Metamorfozele vampirului ” de Charles Baudelaire care suna cam așa:

„Un scârțâit funebru, strident, ca de morișcă
Pe care vântul, iarna, în nopți pustii o mișcă ”

La un moment dat s-a mutat în spatele acestei uși, o familie tradițională, chiar foarte tradițională. Așa de tradițională era familia, încât nu era seară din an în care tatăl să nu se întoarcă acasă de la câmp beat turtă și să nu-i tragă mamei una sau două palme, numai ca să-i știe de frică. Mă rog, cum-necum, printre palme, bărbatul își îndeplinise și alte îndatoriri de soț, așa că cei doi aveau un copilăș dolofan, pe numele lui Ionuț.

Cam pe la vârsta de opt ani, vecinii îi pusese ră lui Ionuț porecla Jack, pentru că micuțul avea ca prieten un vrej de fasole, cu care se juca toată ziua și pe care-l ascundea de ochii lumii, într-un ghiveci din holul care începea chiar din spatele ușii. Vrejul era micuț și avea o asemenea formă ciudată, încât oamenii se hlizeau deîndată ce îl zăreau, dar îi respectau vrejul,

pentru că erau învățați să respecte proprietatea și toți credeau că până la urmă era posibil să ajungă un vrej mare.

În fiecare zi, Jack mergea pe jos, depănând din piciorușele lui mici, până la școală, unde-i scotea din țâțâni pe profesori cu contrazicerile sale. Nici nu era greu: din cauza halului în care era întreținută școala, dar mai ales din cauza salariului pe care-l primeau pentru munca lor, profesorii erau la fel de ușor de scos din țâțâni ca și ușile clădirii.

După ce se terminau orele de clasă, Jack avea un obicei și mai ciudat : în loc să meargă să se joace cu ceilalți băieți trăgând fetițele de codițe, el se ducea la bibliotecă, unde citea cu creionul în mână tot felul de cărți, din care trăgea întotdeauna alte învățături decât trăgea tot restul lumii. După un timp, Jack ajunsese așa de priceput la tras învățături, încât imediat după ce trăgea o învățătură, putea să tragă și învățătura opusă.

Gurile rele, care în sat erau foarte multe, în principal din cauză că dentistul plecase la cules căpșuni în Italia și nu mai avea cine să se uite în ele, spuneau că într-o zi micuțul Jack ar fi găsit la bibliotecă un binom. Nimeni nu știa de ce-i spune așa. Oamenii nu știau nici de ce plantele pe care le îngrijeau toată ziua se numeau monocotiledonate sau dicotiledonate, cum naiba ar fi putut ști ce e aia un binom ? Unii spuneau că bi vine de la doi, ca în cuvântul bisexual, alții spuneau că și bivolul avea bi și era un singur animal. Ca să nu mai vorbim de bidiviu, care avea și bi și di și nu era decât un cal mai arătos. Poate părea cumva curios că sătenii știau ce-i aia

bisexual, dar să nu uităm că la sex, teoretic vorbind, se pricepe oricine.

Într-o zi, o fetiță mai îndrăzneată, care se săturase să tot fie trasă de codițe și se tunsese scurt, l-a întrebat pe Jack care-i treaba cu binomul și de ce se joacă el cu binomul în loc să se joace cu băieții, cu fetițele sau cu chibriturile, așa cum se jucau toți ceilalți copii. Jack i-a spus că el nu era ca ceilalți copii, că în opinia lui fetițele erau doar niște fătuci incapabile să tragă o învățătură și că binomul trebuie ținut sub supraveghere, că dacă nu-l supraveghezi tu, te supraveghează el și e mai rău. Fetița a râs și băiețelul s-a supărat și s-a jurat că el nu mai vorbește cu fetițele decât în scris.

Iar vrejul de fasole a crescut ce-a crescut, până când a rămas mic. Mai mult, vrejul a făcut în loc de fasole ardei iuți, din care puteai firește să faci borș de fasole, dar nu puteai să-l mănânci. Atunci Jack a atârnat vrejul de fasole care făcea ardei iuți pe ușă și a plecat în treaba lui. În sat, acesta a rămas singurul semn că Jack fusese acolo vreodată. Gurile rele din sat, care între timp s-au făcut mai bune, că s-a întors dentistul din Italia, spun că Jack se mai joacă și acum cu binomul, dacă nu cumva binomul se joacă cu el și el nu-și dă seama.

Două zicale ciudate au mai rămas în sat : „Dacă ești om cu mine, sunt și eu binom cu tine ” și „M-ai făcut din om binom, când adorm, vorbesc prin somn ”

Ușa șoferului de TIR

Era odată în Buhuși o ușă, prin deschizătura căreia vecinii puteau vedea un scaun, care semăna foarte bine pe întuneric cu un fotoliu. Fiind în odaie, scaunul devenise cu trecerea timpului, în imaginația oamenilor, fotoliul din odaia celebrei cântărețe de muzică ușoară Mirabela Dauer, fotoliu pe care-l cântase ea ani de zile în strânsă legătură cu o ultimă țigară, uitată într-un colț pe etajeră.

Uneori, noaptea târziu, puteai vedea prin ușa deschisă și țigara. Numai că nu era uitată pe etajeră, ca să nu producă cumva vreun incendiu, ci ardea frumos în întuneric, așezată în colțul gurii proprietarului. Se știa prin sat că proprietarul era șofer de TIR și umbla

zvонul că făcea contrabandă cu țigări, pe care le fuma mai apoi în neștire, de frică să nu-l prindă Poliția. Cu cât întârziiau mai mult să-i preia stocul infractorii cărora le plasa el țigările netimbrate, aduse fraudulos din Ucraina și Republica Moldova, cu atât îl cuprindea mai adânc panica și fuma mai vârtos.

De multe ori, Radu Fuștei, căci acesta era numele proprietarului, se gândise să facă cumva și să se lase de fumat, pentru a nu-și distruge complet sănătatea. Dar nu putea, din cauză că nu se putea lăsa de contrabandă. Un cerc mai vicios decât ăsta cu greu ar putea găsi cineva.

Într-o zi, pe când se întorcea în țară cu camionul încărcat ca de obicei cu baxuri de țigări de contrabandă prin vama Sculeni, Radu Fuștei a fost oprit pentru un control de rutină de vameșul Garabet Cotrobăileanu.

A fost oprit e doar un fel de a spune. Mai precis, conform relatărilor unor martori auditivi, Garabet Cotrobăileanu ar fi făcut un semn de oprire cu umbrela în plan vertical, umbrelă pe care o luase la repezeală din cuier, în locul bastonului de cauciuc, pentru simplul motiv că afară ploua și e destul de dificil să te aperi de ploaie cu bastonul. Martori oculari nu au fost, ploaia determinând ca limita de vizibilitate să fie la 19 centimetri, de aceea au fost numai martori auditivi. După cum a stabilit ancheta inspectorilor de daune ai societății de asigurare, printr-o coincidență tulburătoare, exact aceasta era și dimensiunea pe care pretindea Cotrobăileanu că ar fi avut-o penisul lui, dimensiune măsurată comparativ cu un cuțit mare de

bucătărie, într-o fotografie pe care o postase sub pseudonim pe un site de întâlniri matrimoniale. Acest lucru nu avea nici o legătură cu accidentul sau contrabanda de țigări, fiind doar o coincidență stupidă, dar a fost menționat în ancheta inspectorilor de asigurări, deoarece asigurătorii nu cred niciodată în coincidențe.

Planul vertical al umbrelei cu care a făcut semnul de oprire vameșul Cotrobăileanu s-a intersectat cu planul parbrizului camionului, determinând, după cum se știe din geometria de liceu, o dreaptă. Care dreaptă, fiind trasată cu un vârf metalic de umbrelă într-un parbriz din sticlă securizată, a determinat tehnologic spargerea parbrizului în bucăți foarte mici, practic puncte, al căror loc geometric a devenit capota camionului.

Surprins extrem de neplăcut de exemplificarea practică a unor legi și teoreme geometrice pe care le urâse încă din clasa a patra, motiv pentru care optase pentru cariera de șofer categoria D și nu pentru cea de profesor sau inginer, Radu Fuștei a apăsat cu putere pedala de frână. În acest moment camionul a derapat ușor, fiind supus pe neașteptate fenomenului fizic de acvoplanare.

Șofer experimentat, dar cu cunoștințe precare de fizică, Fuștei a tras calm frâna de mână și a rotit complet volanul dreapta, încercând o manevră de oprire a camionului prin frecarea laterală a pneurilor pe carosabilul umed, manevră pe care o văzuse în filmul Terminator II, dar pe care n-o exersase practic

niciodată. Din nefericire, frâna de mână n-a ținut, iar camionul nu s-a oprit prin frecarea laterală a pneurilor de carosabil, ci prin ciocnirea plastică cu burlanul gheretei de la vamă. Care burlan a antrenat, într-un sens semantic foarte diferit de cel în care Gică Hagi ar antrena o echipă de fotbal, acoperișul gheretei. Care acoperiș a căzut grămadă peste barieră. În acest moment s-a petrecut un incident destul de ciudat. Imediat ce acoperișul a căzut, vameșul Cotrobăileanu i-a dat foc din rațiuni financiare, pentru că acoperișul gheretei fusese asigurat numai pentru incendiu, nu și pentru coliziuni cu camioane.

Mai târziu, la procesul intentat de asigurător în scopul firesc și natural al oricărui asigurător, acela de a nu plăti daunele asigurate, s-a descoperit că și pentru incendiu exista o franșiză. Scrisă evident cu litere mici pe polița de asigurare, franșiza prevedea că trebuie dovedită o succesiune firească a evenimentelor și că nu poți susține în fața unui inspector de daune că a ars acoperișul, dacă nu faci dovada că a ars întâi parterul și etajul. La excepția de similaritate, ridicată de avocații apărării, cum că la World Trade Center a ars întâi acoperișul și după aceea parterul, avocații asigurătorului au arătat că acolo s-a intrat în clădire cu avionul, nu cu TIR-ul.

După ce vameșul Garabet Cotrobăileanu a stins parțial acoperișul gheretei cu un extingtor, el i-a confiscat lui Radu Fuștei jumătate din marafa de contrabandă, acceptând să primească 500 de euro compensație pentru stresul produs și l-a lăsat să plece

din vamă. Din păcate, necazurile lui Fuștei au continuat.

La o trecere fără bariere peste calea ferată fără șine, în apropiere de localitatea Moțca, din județul Iași, o viespe a profitat de lipsa parbrizului spart în vamă și a pătruns în cabina TIR-ului, încercând (cel puțin așa a crezut Radu Fuștei) să-l înțepe în urechea stângă. Expertul adus de asigurător la proces a arătat că dacă Fuștei n-ar fi avut (pe lângă cunoștințele precare de fizică) cunoștințe extrem de precare de biologie, el ar fi știut că viespea dorea doar să-și facă un cuib în urechea lui, ceea ce ar fi durat atât de mult, încât el ar fi putut să rămână calm foarte multă vreme. Din nefericire, Fuștei s-a panicat îngrozitor și a apăsat pedala accelerației până la podea, simultan cu apăsarea ambreiajului, ceea ce a detreminat o turare mai mult decât excesivă a motorului. Garnitura de chiulasă s-a ars, chiulasă a crăpat și antigelul din rezervorul de la ștergătoarele de parbriz a pătruns în uleiul de la motor. Motorul s-a transformat brusc din motor cu ardere internă în patru timpi în motor cu ardere externă în doi timpi și trei mișcări.

Mai târziu, la al doilea proces, avocații asigurătorului au arătat că deși camionul avea asigurare CASCO ca întreg, chiulasă nu era asigurată ca parte. La excepția de indivizibilitate ridicată de avocații asiguratului, cum că dacă TIR-ul e asigurat întreg, atunci e asigurat și pe bucăți, avocații asigurătorului au arătat că Jennifer Lopez are asigurare pentru ea ca întreg și asigurare separată pentru sâni, la

fel cum Kim Kardashian are asigurare și ca întreg și separată pentru fund.

După aceste două întâmplări nefericite, Radu Fuștei a căpătat un obicei foarte ciudat, el nu s-a mai asigurat niciodată. Și-a trăit fericit și neasigurat mulți ani în spatele acelei uși și, dacă n-a murit, mai trăiește neasigurat și astăzi.